

CUPRINS

Goluri și năluci	9
În colțurile imagine ale pământului nostru rotund	23
...Și câinele se făcu lup	49
Abis	70
Ochiul ciclonului	85
Pentru Dumnezeu iubirii, pentru iubirea de Dumnezeu	101
Salvador	128
Vânătorii de flori	148
Cele de sus și cele de jos	161
Povești cu șerpi	191
Țport	201
Mulțumiri	255

GOLURI ȘI NĂLUCI

M-am transformat, habar n-am cum, într-o femeie care țipă și, pentru că nu vreau să fiu o femeie care țipă, cu odraslele foindu-se în jur cu mutre încruntate și stând la pândă, mi-am făcut obiceiul ca după cină să-mi pun adidașii și să ies la plimbare pe străzile învăluite de lumina amurgului, lăsându-i soțului meu sarcina să-i îmbăieze pe băieți, să-i îmbrace în pijamale, să le citească o poveste, să le cânte de nani și să-i învelească, pentru că soțul meu e un bărbat care nu țipă.

În timp ce mă plimb, cartierul se întunecă și un alt cartier apare în locul celui din timpul zilei. Stâlpii de iluminat sunt puțini și, când trec prin dreptul lor, umbra mea e plină de neastâmpăr; rămâne în urmă sau îmi galopează la picioare sau o ia înainte, în salturi. Cealaltă lumină provine de la ferestrele caselor din jur și de la lună, care îmi cere să mă uit în sus, Hai, ridică ochii! Pisici maidaneze îmi țâșnesc printre glezne, flori de pasărea-paradisului se ițesc dintre umbre, simt în aer miresmele: de praf de stejar, de mucegai, de camfor.

E frig în ianuarie în nordul Floridei și iuțesc pasul ca să mă încălzesc, dar și pentru că nu e un cartier foarte sigur, în ciuda

vechimii – clădirile victoriene uriașe ajung până lângă bungalo-urile din deceniul al doilea al secolului trecut, care sunt urmate, spre periferie, de casele în stilul californian al anilor '50. În urmă cu o lună aici a avut loc un viol: o femeie pe la cincizeci și ceva de ani, în timp ce făcea jogging, a fost trântită printre azalee. Acum o săptămână, o haită de pitbulli s-a năpustit asupra unei mame și a copilului ei din cărucior, care din fericire au scăpat cu viață. Nu e vina câinilor, ci a stăpânilor! s-au revoltat iubitorii de câini din grupul online al cartierului, dar câinii ăia erau niște sociopați. Când au fost create suburbiile, în anii '70, casele istorice din centrul orașului au fost abandonate în favoarea studenților care își încălzeau fasolea la lămpi Bunsen, pe parchetul de lemn de pin din apartamentele mici construite din săli de recepție adaptate. Din cauza umidității și a lipsei de îngrijire, au început să putrezească din temelii, să se surpe și să se umple de rugină, astfel că au fost părăsite din nou și ocupate de data asta de oameni ai străzii. Noi ne-am mutat aici acum zece ani pentru că am găsit o casă ieftină, cu armătură de lemn netratat, dar și pentru că eu am decis că, dacă e să locuiesc în Sud, cu arahidele lui fierte și cu mușchiul spaniol care arată ca părul atârând de la subsuoară, măcar să nu trebuiască să mă bariadez într-o comunitate închisă, rezervată albilor. Nu e cam... riscant? ne întrebau schițând o grimasă cei de vârsta părinților noștri, când le spuneam unde locuim și trebuia să-mi adun toată voința să nu le-o trântesc, Vreți să ziceți într-un cartier cu negri, sau doar cu săraci? Fiindcă erau și, și.

De atunci, clasele mijlocii de albi au invadat cartierul, peste care s-a abătut o epidemie de renovări. În ultimii ani, negrii au plecat, majoritatea. Cei fără adăpost au rămas ceva mai mult, pentru că e aproape de Bo Diddley Plaza, unde, până de curând,

bisericile împărțeau mâncare și Dumnezeu, și unde militanții Occupy¹ au invadat locurile ca o maree, cerând dreptul de a dormi acolo, apoi, sătui de murdărie, s-au cărat, lăsând în urmă epavele plutitoare ale oamenilor străzii în sacii lor de dormit. În primele luni de stat în casa asta am adăpostit un cuplu de homleși, pe care îi vedeam strecurându-se afară doar în zori. Pe înserat, deschideau fără zgomot grilajul care dădea spre spațiul auxiliar unde sunt țevile, sub casă, și înnoptau acolo, acoperișul lor era podeaua dormitorului nostru și când ne trezeam în mijlocul nopții, încercam să pășim încet, pentru că ni se părea urât să mergem la câțiva centimetri deasupra feței unui om adormit.

În plimbările mele nocturne, viețile vecinilor mi se dezvăluie, ferestrele luminate fiind asemenea unor acvarii domestice. Uneori sunt martora tăcută a unor certuri care arată ca niște dansuri lente, fără muzică. E incredibil felul în care trăiesc oamenii, dezordinea lor, delicioasele arome plutind din bucătării până în stradă, decorațiunile de sărbători contopindu-se încet în decorul zilnic. Toată luna ianuarie am văzut pe un șemineu un buchet de trandafiri pus acolo de Crăciun, ținut până când florile s-au zbârcit și s-au fărâmițat, iar apa a prins o spumă verzuie, în vreme ce un enorm Moș Crăciun pe un băț continua să zâmbească vesel din mijlocul ruinelor. Ferestre trec una după alta, încremenesc în bruma albastră a televizorului sau asupra vreunui cuplu aplecat deasupra feliilor de pizza, rămân imobile când trec pe lângă ele, apoi alunecă în uitare. Mă gândesc la felul în care apa alunecă de-a lungul unei stalactite, se oprește,

¹. Mișcare internațională de protest social împotriva inegalităților sociale și economice.

se acumulează într-o picătură mare și scânteietoare, devine prea grea pentru a mai sta atârnată și plonjează.

Mai e în cartier o clădire care aproape că nu are ferestre, dar tot îmi place, fiindcă în ea stau călugărițe. Erau șase, dar efectivele s-au redus, așa cum se întâmplă în cazul doamnelor foarte în vârstă, iar acum sunt doar trei călugărițe simpatice care cutreieră acel spațiu imens în pantofii lor confortabili. Un amic agent imobiliar ne-a spus că încă de când a fost construită, în anii '50, în calcarul poros din fundul grădinii a fost săpat un adăpost antiatomic, iar în nopțile mele albe, când trupul îmi rămâne în pat, dar spiritul continuă să vagabondeze în penumbră, îmi place să mi le imaginez pe surori în acel adăpost, îmbrăcate în cele mai bune veșminte ale lor, cântând imnuri și pedalând la o bicicletă staționară ca să mențină lumina pâlpâitoare a becului, în vreme ce afară totul s-a transformat în scrum și balamale ruginite scârțâie în bătaia vântului.

Nopțile sunt atât de friguroase, încât întâlnesc puțini trecători. E un cuplu tânăr care aleargă un pic mai încet decât merg eu cu mersul meu rapid. Sunt în urma lor, ascultându-i vorbind despre planurile de căsătorie și certurile cu prietenii. Într-o zi nu m-am putut abține să nu râd de o chestie pe care o spusese, iar ei s-au întors privindu-mă furioși, apoi au iuțit pasul și au cotit-o după primul colț, dispărând în beznă.

Apoi e acea femeie înaltă și elegantă care plimbă un dog german de culoarea scamelor rămase în uscătorul de haine. Îmi fac griji pentru sănătatea ei, fiindcă merge rigid și fața i se crispează de parcă în răstimpuri e curentată de dureri puternice. Uneori îmi imaginez că iau colțul în grabă și o descopăr prăbușită pe

jos, că o ridic și o așez pe spatele câinelui, îi dau acestuia câteva la fund ușurel ca s-o ia din loc și mă uit după el cum o duce, cu aerul lui demn, acasă.

Mai e un băiat, pe la cincisprezece ani, înfiorător de gras, cu cămașa mereu scoasă afară din pantaloni, veșnic pe o bandă de alergare de pe veranda lui cu geamuri. Indiferent de câte ori trec pe lângă fereastra aia, e acolo, pășind cu atâta greutate, încât îl aud de la două străzi distanță. Pentru că toate luminile sunt înăuntru, nu vede nimic dincolo de geamul întunecat și mă întreb dacă se uită la reflexia lui așa cum mă uit eu la el și dacă vede că burta i se vâlurește, cu fiecare pas făcut, de parcă cineva aruncă într-o baltă o piatră de mărimea unui pumn.

Pe urmă, doamna fără adăpost, sperioasă, care murmură întruna și adună cutii goale, își înalță sacii zdrăngănitori pe portbagajul bicicletei și se folosește de dalele vechi de beton din dreptul caselor înalte ca să se urce în șa. Mirosul pe care îl lasă în urma ei mă face să mă gândesc la acele femei bogate din Sud îmbrăcate în mătase neagră care se foloseau adesea de aceleași dale pentru a urca în caleștile lor, răspândind un miros grețos asemănător de natură intimă feminină. Igiena poate că a evoluat de-a lungul timpului, dar nu și corpul uman.

Sau bărbatul care șuieră printre dinți comentarii porcoase în vreme ce stă în lumina din fața unei băcănii cu zăbrele la ferestre. Îmi iau aerul de „nu te pune cu mine“, fiindcă sigur are în gând ceva mai mult decât să toarne mizerii, dar o parte din mine este mai mult decât gata să-i facă față, pregătită să dea pe-afară ce s-a strâns înăuntru.

Uneori am impresia că dau peste cuplul discret care a locuit sub casa noastră, cu felul lui, al bărbatului, de a-și ține mâna pe spatele companioanei sale, dar când mă apropii, îmi dau seama

că e un arbore de papaya aplecat asupra unui jgheab pentru apa de ploaie sau doi băieți care fumează într-un tufiș și devin brusc neliniștiți când trec pe lângă ei.

Și mai e psihoterapeutul, așezat în fiecare seară la biroul din reședința lui victoriană, care arată ca un galion putrezit. A fost surprins în pat cu nevasta unui pacient, chiar de către acesta. Pacientul avea în permanență în mașină o pușcă încărcată. Nevasta a murit în plin coit, iar psihoterapeutul a supraviețuit cu un glonț în șold, de-aia șchioapătă când se duce să-și mai toarne niște whisky. Se spune că îl vizitează săptămânal pe soțul încornorat în pușcărie, însă motivul rămâne neclar, nu se știe dacă se duce din bunătate sau pentru a-i face în ciudă, dar oare motivele sunt vreodată simple? Eu și soțul meu abia ne muta-serăm când a avut loc crima. Tocmai răzuiam vopseaua de pe ornamentele din lemn de stejar din sufragerie când s-au auzit împușcăturile, dar desigur, am crezut că sunt focuri de artificii trase de puștii de la câteva case mai încolo.

Pe drum întâlnesc necunoscuți, dar și oameni pe care îi cunosc. La începutul lui februarie, ridic ochii și văd o prietenă la fereastra ei, îmbrăcată într-un costum de gimnastică roz mulat, făcând exerciții de întindere, dar apoi am o revelație, de fapt nu face exerciții de întindere, ci își șterge picioarele, și nu are niciun costum, e corpul ei, roz din cauza apei fierbinți. Am vizitat-o la spital când i-a născut pe cei doi băieți, i-am ținut în brațe pe nou-născuții care miroseau ca ea, i-am văzut tăietura de la cezariană și, totuși, până nu am văzut-o ștergându-se, nu mi-am dat seama că e o ființă sexuală, iar când ne vorbim data următoare, nu mă pot împiedica să nu roșesc la amintirea acelei poziții erotice extreme. În cea mai mare parte a timpului, însă, văd mame pe care le cunosc din vedere, îndoite de spate ca

un toiag de păstoriță, scrutând podeaua în căutare de piese de Lego sau boabe de strugure pe jumătate mestecate, ori ghemuite într-un colț, în căutarea celor care au fost ele însele odinioară.

M-am săturat, m-am săturat, strig la bărbatul meu în unele nopți când mă întorc acasă, iar el se uită la mine speriat, un uriaș blând, se ridică mai sus în pat, cu laptopul în brațe și spune calm, Nu cred că te-ai plimbat suficient, iubire, ar trebui să mai faci un tur. Mă reped afară, furioasă, pentru că străzile sunt și mai periculoase la ora asta, și cum își permite să mă trimită afară în ciuda tuturor riscurilor, deși mă știe vulnerabilă?! Dar, din nou, casa mea cea călduroasă e și mai plină de primejdii. În timpul zilei, când băieții sunt la școală, citesc articole despre toate dezastrele care lovesc lumea, ghețarii care mor întocmai ca niște ființe vii, marea insulă de gunoaie din Pacific, sutele de specii care se sting chiar fără ca cineva să le fi descoperit încă, milenii de viață șterse de parcă n-ar avea nicio valoare. Citesc, plină de o jale feroce, de parcă lectura mi-ar putea potoli această insațiabilă poftă de doliu, când, dimpotrivă, nu face decât să o întetească.

Nu-mi mai pasă unde merg, dar încerc să trec în fiecare seară pe lângă Duck Pond, unde luminițele de Crăciun uitate deja de săptămâni bune se declanșează mereu, trezind la viață iazul cu broaștele care își încep cântecul lor sincopat. Perechea noastră de lebede negre țipă la batracieni cu glasurile lor de alamă ca să îi facă să tacă, dar, fiind în inferioritate numerică, sunt nevoite să bată în retragere, să se refugieze pe insulița din mijlocul iazului și să-și încolăcească gâturile unul în jurul celuilalt ca să adoarmă. Primăvara trecută, lebedele au avut patru lebedițe, niște pufușori al căror piuit dulce făcea deliciul

băieților mei, care le aruncau crânțanele pentru câini în fiecare zi, până într-o dimineață, când, în timp ce lebedele erau atente la mâncarea pe care o aduseserăm, unul dintre puișori a scos un sunet înăbușit, a căzut într-o parte și s-a dus la fund. A reapărut la suprafață în capătul celălalt al iazului, în labele unei vidre care mânca din el cu înghițituri mici, plutind senină pe spate. Vidra a mai prins încă un pui înainte să apară serviciul de protecție a faunei și să îi ia pe ceilalți doi rămași, dar am aflat mai târziu din buletinul informativ al cartierului că inimioarele lor de lebedă cedaseră din cauza spaimei. Lebedele au plutit fără direcție luni în șir, imposibil de consolată. Poate că e doar o proiecție: din moment ce sunt părinți și au penele negre, poartă cu ele doliul încă de la început.

De Sf. Valentin, observ de la distanță luminițe albe și roșii în curtea călugărițelor și grăbesc pasul, sperând că e vreo sărbătoare a iubirii, o seară disco, dar în loc de asta, văd o ambulanță care se îndepărtează, iar în următoarea zi, temerile îmi sunt confirmate: efectivele de călugărițe au fost din nou reduse, n-au mai rămas decât două. Să te abții de la plăcerile cărnii întru gloria Domnului pare un anacronism în epoca noastră hedonistă și, în virtutea fragilității lor și a imensității locuinței prin care se învârteau, s-a decis ca femeile rămase să ridice tabăra. Vin să le văd în seara plecării, așteptându-mă să fie vreun camion special pentru mutat, dar sunt doar câteva valize de piele și o cutie sau două puse în partea din spate a unui break. Pe chipurile ridate li se citește ușurarea în momentul în care mașina demarează.

Frigul zăbovește până în martie. A fost o iarnă grea pentru toți, deși nu atât de cruntă ca în Nord, și mă gândesc la prietenii și la familia de acolo, cu zidurile lor de zăpadă murdară, și încerc să-mi aduc aminte că aici cameliile, piersicii, arbuștii

de corn și portocalii sunt înfloriți, se văd chiar și în întuneric. Simt parfumul puternic de iasomie în părul meu a doua zi dimineață, așa cum îmi mirosea a fum de țigară și a sudoare după o noapte în club pe vremuri, pe când eram tânără și capabilă să fac astfel de lucruri inimaginabile. Există un stil arhitectural local care se numește, fără intenția de a jigni, *cracker*¹, de la numele primilor coloniști anglo-saxoni veniți în Florida, și e caracterizat de verande și tavane înalte. Spre mijlocul lui martie începe renovarea uneia dintre cele mai vechi case în stil *cracker* din Florida central-nordică. Fațada rămâne neatinsă, dar tot restul e eviscerat. Seară de seară, văd ce rămâne din casa demolată puțin câte puțin în timpul zilei, până într-o seară, când casa a dispărut cu totul: dimineața, se prăbușise peste un muncitor, care a supraviețuit, ca Buster Keaton, pentru că stătea în cadrul ferestrei când a cedat structura. Cercetez gaura unde un fragment modest și neremarcant de istorie a existat timp îndelungat, fiindcă această casă a văzut orașul ridicându-se de la pământ și întinzându-se în jurul ei și încerc să mi-l imaginez pe muncitorul care a ieșit teafăr de acolo, la ce se gândea în acel moment? Într-o seară, chiar înainte de Crăciun, mă întorceam acasă după o plimbare târzie, soțul meu era la baie și computerul lui era deschis, astfel că am văzut ce am văzut, o conversație care nu-mi era destinată, o bucată de piele goală care nu era a lui, așa că, fără să-i spun că am fost acasă, m-am răsucit pe călcâie și am ieșit din nou afară și am hoinărit până s-a făcut prea frig, până spre zori, când roua putea fi foarte bine înghețată.

¹. Cuvânt cu mai multe sensuri, printre care: „spărgător (de nuci)“; „petardă“; „minciună gogonată“; „fanfaron“.

Stau în fața casei dărâmate, când femeia cu dogul german se strecoară pe lângă mine în penumbră și observ că paloarea i-a devenit agresivă, e atât de slabă, încât probabil că obrajii i se ating în interiorul gurii, iar peruca strâmbă îi dezvăluie o porțiune de scalp deasupra bretonului. Poate că, la rândul ei, mi-a observat ghimpii întunecați ai neliniștii, dar abia murmură un bună seara, iar câinele mă privește cu un soi de compătimire omenească, apoi se îndepărtează amândoi, impunători și delicați, în beznă.

Cele mai multe schimbări nu sunt atât de bruște la casa prăbușită și abia în timpul zilei îmi dau seama câte kilograme a pierdut băiatul de pe veranda cu ferestre, din sunetul pașilor, fiindcă nu se mai mulțumește să meargă, ci aleargă de-a dreptul pe bandă, apoi îl privesc în sfârșit de aproape după atâta timp, dragul meu prieten molău despre care credeam că va rămâne așa mereu, dar care a suferit o schimbare pur și simplu extraordinară, de parcă ar fi o fecioară metamorfozată într-un mesteacăn sau într-un pârâu. În aceste câteva luni, copilul supraponderal a devenit un tânăr subțirel cu pectoralii ca niște boboci de trandafiri, transpirând, zâmbindu-i reflexiei din geam, și îmi scapă o mică exclamație în fața rapidității de care dă dovadă tineretea, a acestor magnifice transformări care demonstrează că niciun lucru nu se prăpădește atât de repede încât să nu ai timp să-l iubești.

Trec mai departe și, pe măsură ce zgomotul pașilor lui se stinge, aud ceva ca un tors neliniștitor, dar nu reușesc să depistez sursa. E o noapte clisoasă: am renunțat la jachetă săptămâna trecută și abia acum înțeleg că zumzetul vine de la primul aparat de

aer condiționat deschis anul ăsta. În curând vor funcționa toate, ghemuite sub ferestre ca niște troli, iar bâzâitul lor colectiv va îneca de tot cântecul păsărilor de noapte și orăcăitul broaștelor, timpul va face un salt înainte, noaptea va cădea cu o ezitare din ce în ce mai îndelungată și, în târăgănarea reavănă a amurgului, cei însetați de aer natural vor ieși afară, după o zi de stat în răcoarea artificială și nesănătoasă, iar eu nu voi mai avea toate acele străzi întunecate și periculoase doar pentru mine. În aer plutește un miros plăcut, asemănător cu cel al focului de tabără, și îmi închipui că bătrânii terebinți care înconjoară orașul au luat foc, ceea ce se întâmplă cam o dată la jumătate de an, și mă gândesc la toate acele biete păsări smulse din somn de dogoare și zburătăcind în beznă.

A doua zi dimineată descopăr că a fost și mai grav, un incendiu provocat voluntar într-o zonă în care homleșii stau cu zecile în corturi, așa că mă duc până acolo, dar nu văd decât niște stejari uriași, solitari și înnegriți în partea de jos, în mijlocul unui câmp de resturi carbonizate fumegând. Întorcându-mă, observ gardul de un metru optzeci care înconjoară Bo Diddley Plaza, ridicat în aceeași noapte când a început construcția, dacă e să dai crezare la ce scrie pe panouri, și mi-e clar că e vorba de un proiect de anvergură, executat cu precizia unui spectacol de balet. Rămân pe loc, mijind ochii din cauza luminii puternice, și îmi vine să strig și să caut după cei care au fost mutați de acolo. Te rog, îmi zic în gând, te rog să fie cuplul meu, să le mai văd fețele o dată, să îi pot lua de mână. Le-aș face niște sandviciuri, le-aș da niște pături, spunându-le că totul va fi bine, că se pot întoarce să stea sub casa mea. Mai târziu, mă bucur că nu i-am găsit acolo, când îmi aduc aminte că nu e frumos să le spui unor ființe omenești că pot să locuiască sub casa ta.

Săptămâna călduroasă se dovedește a fi ceva temporar, un început înșelător. Vremea redevine umidă și friguroasă și nu mai iese nimeni, iar tremur de frig până când intru în magazin să-mi cumpăr săruri de baie care să-mi risipească oboseala. Ce șoc să intru în acest univers de culori amețitoare, în căldura asta feroce, după ce am simțit apăsarea frigului cenușiu! După sute de kilometri pe trotuarele crăpate, printre palmierii rari, pisicile negre care îmi taie calea și de care mă feresc, să intru în acest loc plin până la refuz de fleacuri, ambalaje inutile și căpăcele de plastic etanșe dintre care vreunul se va înțepeni în gâttejul ultimei broaște-țestoase de apă sărată de pe pământ. Mă surprind șchiopătând, iar șchiopătatul se transformă într-un fel de dans dureros, pentru că muzica îmi amintește de școală, de vremea când părinții mei erau, fapt incredibil, mai tineri decât sunt eu acum, și de acea vară lungă în care îl ascultau la nesfârșit pe Paul Simon cântând la tobe africane despre o călătorie cu fiul lui, despre trambulina umană și fereastra inimii.¹ E prea mult, și prea puțin în același timp, și ies fără să fi cumpărat sare de baie, fiindcă nu sunt gata pentru o astfel de binecuvântare. Nu pot să fac asta.

Așa că merg și merg și, la un moment dat, lângă un cor de broaște infernal, ridic privirea și observ în întuneric ceva care mă năucește: noul proprietar al mănăstirii a instalat un sistem de iluminat, nu pe suprafața vidă și estetică a cubului, ci pe stejarul din față, care, deși foarte bătrân, e foarte viu și atât de

¹. Este vorba despre melodia „Graceland“ de pe albumul omonim din 1986 al lui Paul Simon.

mare, încât se întinde pe jumătate de acru. Îl știu dintotdeauna, copiii mei se legănau pe ramurile lui de jos și culegeau ferigi și epifite pe care apoi mi le puneau în păr. Dar niciodată nu mi s-a părut atât de uriaș, cu crengile lui atât de grele, că ajung până la pământ, atingându-l, pentru a se înălța din nou; să îl văd aplecându-se astfel mă face să mă gândesc la o femeie așezată la masa din bucătărie, visând cu capul sprijinit în palmă. Rămân încremenită în fața acestei splendori și îmi închipui că lebedele văd de pe insulița lor lumina răzbătând în noapte și inimile lor de lebede sunt răscolite. Am auzit că au început să-și construiască un nou cuib și e un mister pentru mine cum de pot să facă asta după tot ce-au pierdut.

Sper ca băieții mei să înțeleagă, acum și în viitorul care se materializează în beznă, că în tot acest timp în care mama lor se îndepărtează atât de brusc de ei ca să cutreiere străzile cu orele, eu nu sunt plecată, că spiritul meu s-a întors acasă acum câteva ore, s-a strecurat în camera în care tatăl lor, matinal de felul lui, deja a adormit, cum se întâmplă de obicei, înainte de ora opt seara, l-am atins pe acest bărbat bun pe care îl iubesc la disperare și de care într-o anumită măsură mă tem, i-am pus mâna la tâmplă, în locul unde zvâcnește pulsul, și i-am simțit visele, prea îndepărtate pentru cei de felul meu. Pe urmă am urcat pe vechea scară care scârțâie și, în capătul ei, m-am despărțit în două ca să intru în camerele băieților și să alunec pe sub ușile lor, m-am ghemuit deasupra pernelor, să inspir aerul pe care îl expiră. Fiecare răgaz între inspirație și expirație mi se pare prea lung; dar, din nou, totul e într-o stare de tranziție. În curând, mâine, băieții vor fi bărbați în toată firea, și acești bărbați vor pleca, iar eu și soțul meu ne vom uita unul la altul cum ne ofilim sub povara a tot ce nu am vrut sau nu am putut